

Una infantesa feliç

Pel juliol del 1985, encara era a Nador, al Marroc. Un dia com tants d'altres, m'havia enfilat a la figuera del pati i allà m'estava, amb una amiga. Balancejant les cames, primes i destapades, observava el món sota els meus peus descalços: dalt d'aquella figuera centenària, alta i forta, em sentia poderosa. M'hi havia enfilat tantes vegades que no em costava gens arribar al cim. Era bufar i fer ampolles! La Hakima, en canvi, s'hi havia d'esforçar molt. Sempre li havia de donar la mà i ajudar-la a seure al tronc, que solia ser el mateix cada vegada que ens hi instal·làvem. Vaig mirar cap al cel escoltant els ocells que voleiaven sobre els nostres caparrons. Després vaig resseguir les tomaqueres, els magraners... L'hort de l'avi era preciós i alegre, un petit paradís on tots trobàvem el nostre racó secret.

La meva amiga pelava el tronc amb els dits intentant clavar-hi les ungles. Era més gran que jo, tenia nou anys, i a vegades es comportava com una nena de més edat. Llavors jo deixava de parlar-hi perquè no la suportava; li agradava molt manar-me. Quan venien les seves cosines el seu comportament de nena gran s'accentuava i es no-

tava molt. En canvi, quan estàvem soles érem dues canalles descobrint el món alegrement i amb molta ingenuïtat. La vaig espiar entre les branques primes. Se la veia despistada, amb el cap vés a saber on.

Mentrestant, barrinava; vaig pensar en el pare, que vivia molt lluny. Era un home ric perquè vivia a Europa, almenys això es deia al poble.

El pare va marxar quan jo era molt menuda, no tenia ni una setmana de vida, i només venia molt de tant en tant. Un dia, l'avi em va explicar, molt divertit, que durant una d'aquelles visites curtes jo era al pati jugant amb altres nens quan, de sobte, el pare va córrer a abraçar-me. Vaig protestar perquè em punxava amb la barba, però la meva protesta no va quedar aquí: vaig plantar-li una bufetada i li vaig manar, seriosa i rotunda, que em deixés a terra immediatament. Vaig anar a buscar l'avi, que corria per l'hort, per explicar-li que havia pegat a un senyor molt alt i prim. Amb gestos, vaig explicar-li el que havia fet, com una heroïna. L'avi va riure descaradament perquè quan em va dir qui era aquell senyor em vaig arronsar d'espatlles i em vaig posar vermella com un tomàquet.

Durant tot aquell temps no l'havia trobat a faltar. Darre-rament hi pensava sovint perquè el mes següent havíem d'anar, jo, els meus germans i la mare, a viure amb ell a Europa.

Vaig assegurar-me rodejant el tronc amb les cames. Vaig endinsar la mà a la butxaca del pijama, que duia sota la faldilla prima, llarga i vella. En vaig treure una llagosta viva i la vaig agafar per les potes tot posant-me-la a l'al-
tura dels ulls.

—Digue'm, on és, el *baba*?* —Vaig exigir una respos-
ta a la llagosta, que no parava de moure's entre els meus dits.

* Vegeu el vocabulari al final del llibre. (*N. de l'E.*)

—Ecs, quin fàstic! Tira-la, si us plau! —em va demanar la Hakima apartant el cos una mica enllà i fent una ganyota de fàstic.

Era molt poruga! A cap nen li feien por les llagostes, però a ella sí. Tots ens fèiem un fart de collir-les al vol i els plantejàvem preguntes absurdes. I no era la primera vegada que li havia demanat on era el pare. Ens guiàvem pels moviments de les potetes: si la llagosta les feia moure més a la dreta voldria dir que la casa del pare era en aquella direcció, i la meva llagosta m'indicava justament cap a la dreta. Llavors jo clavava la mirada en aquella direcció i esperava molta estona, fins que me'n cansava. De lluny veia passar a tothom: les veïnes amb els ases que anaven a buscar l'aigua, l'avi que arribava del mercat carregat amb bosses de nanses, la mare fent-la petar amb la tieta... però no veia mai el pare.

—Va, deixa estar aquest animaló. A més, aviat ho sabràs, on és el teu pare.

—Creus que hi deu haver llagostes, al país de la glòria? —vaig preguntar com si ella en tingués la resposta.

—No ho sé.

—I... Creus que tot el que expliquen d'aquest lloc tan llunyà és veritat?

La Hakima, que es rascava el cap amb el dit per sota de la cinta dels cabells, es va arronsar d'espatlles. Vam romandre en silenci. La meva amiga va sospirar.

—Jo sé que hi ha molts metges, infermeres, advocats... Tu què voldràs ser quan hi vagis a viure i siguis gran? —Ara li havia tocat a ella formular la pregunta.

—Jo no vull ser res de tot això —vaig dir, i vaig tornar a rascar-me el cap mentre alçava les celles—. Vull ser una senyora espanyola perquè tenen molts diners i es cuiden molt. Em podré passar hores i hores davant del

mirall. M'allisaré els cabells i me'ls pentinaré perquè siguin molt fins.

En sentir la resposta, la Hakima de poc que no cau daltabaix. Es va abraçar al tronc i em va mirar als ulls, carregada d'enveja.

—Saps què? Quan vingui de visita et compraré unes sabates precioses —li vaig assegurar.

Em va mirar els peus. Va decidir que se n'anava cap a casa perquè tenia molta gana, em va dir, i es va allunyar fent saltirons sense acomiadar-se. Jo m'hi vaig quedar una estona llarga, allà dalt, pentinant el terreny amb la meua mirada naïf sota el sol càlid d'aquell agost inoblidable.